

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)

της 7ης Ιανουαρίου 2004 (1)

«Εμπορεύματα παραποίησης/απομίμησης - Απουσία ποινικής κυρώσεως για τη διακίνηση των εμπορευμάτων παραποίησης/απομίμησης - Συμφωνία με τον κανονισμό (ΕΚ) 3295/94»

Στην υπόθεση C-60/02,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Landesgericht Eisenstadt (Αυστρία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της ποινικής δίκης που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου κατ'

αγνώστων,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του κανονισμού (ΕΚ) 3295/94 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1994, περί μέτρων απαγόρευσης της ελεύθερης κυκλοφορίας της εξαγωγής, της επανεξαγωγής και της υπαγωγής υπό καθεστώς αναστολής των εμπορευμάτων παραποίησης/απομίμησης και των αναπαραχθέντων χωρίς άδεια (πειρατικών) (ΕΕ L 341, σ. 8), όπως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό (ΕΚ) 241/1999 του Συμβουλίου, της 25ης Ιανουαρίου 1999 (ΕΕ L 27, σ. 1),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους P. Jann, προεδρεύοντα του πέμπτου τμήματος, D. A. O. Edward (εισηγητή) και A. La Pergola, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer

γραμματέας: R. Grass

λαμβάνοντας υπόψη τις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

- η Montres Rolex SA, εκπροσωπούμενη από τον G. Kucsko, Rechtsanwalt,
- η Αυστριακή Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την C. Pesendorfer,
- η Φινλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την E. Bygglin,
- η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον J. C. Schieferer,

έχοντας υπόψη την έκθεση του εισηγητή δικαστή,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 5ης Ιουνίου 2003,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1.

Με διάταξη της 17ης Ιανουαρίου 2002, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 25 Φεβρουαρίου 2002, το Landesgericht Eisenstadt υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 234 ΕΚ, προδικαστικό ερώτημα ως προς την ερμηνεία του κανονισμού (ΕΚ) 3295/94 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1994, περί μέτρων απαγόρευσης της ελεύθερης κυκλοφορίας της εξαγωγής, της επανεξαγωγής και της υπαγωγής υπό καθεστώς αναστολής των εμπορευμάτων παραποίησης/απομίμησης και των αναπαραχθέντων χωρίς άδεια (πειρατικών) (ΕΕ L 341, σ. 8), όπως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό (ΕΚ) 241/1999 του Συμβουλίου, της 25ης Ιανουαρίου 1999 (ΕΕ L 27, σ. 1, στο εξής: κανονισμός 3295/94).

2.

Το ερώτημα αυτό ανέκυψε στο πλαίσιο διαδικασιών προκαταρκτικής εξετάσεως κατόπιν καταγγελίας των εταιριών Montres Rolex SA (στο εξής: Rolex), Tommy Hilfinger Licensing Inc., La Chemise Lacoste SA, Guccio Gucci SpA και The GAP Inc., οι οποίες είναι κάτοχοι δικαιωμάτων επί σήματος, κατόπιν κατασχέσεως, από τις τελωνειακές αρχές του Kittsee (Αυστρία), φορτίων εμπορευμάτων τα οποία θεωρούνται απομιμήσεις των σημάτων των εν λόγω εταιριών.

Το νομικό πλαίσιο

Η κοινοτική νομοθεσία

3.

Το άρθρο 1 του κανονισμού 3295/94 ορίζει:

«α) τις προϋποθέσεις παρέμβασης των τελωνειακών αρχών όταν εμπορεύματα για τα οποία υπάρχουν υπόνοιες ότι ανήκουν στην κατηγορία των εμπορευμάτων που αναφέρονται στην παράγραφο 2 στοιχείο α΄ :

- δηλώνονται για την ελεύθερη κυκλοφορία, την εξαγωγή ή την επανεξαγωγή, σύμφωνα με το άρθρο 61 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2913/92 του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1992, περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα,

- ανακαλύπτονται, κατά την άσκηση ελέγχου επί εμπορευμάτων υπό τελωνειακή επιτήρηση σύμφωνα με το άρθρο 37 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2913/92, υπαχθέντων σε καθεστώς αναστολής κατά την έννοια του άρθρου 84 παράγραφος 1 στοιχείο α) του ίδιου κανονισμού, επανεξαχθέντων κατόπιν κοινοποίησεως ή τοποθετημένων σε ελεύθερη ζώνη ή ελεύθερη αποθήκη κατά την έννοια του άρθρου 166 του ίδιου κανονισμού,

και

β) τα μέτρα που πρέπει να λαμβάνουν οι αρμόδιες αρχές έναντι των ιδίων αυτών εμπορευμάτων εφόσον αποδεικνύεται ότι είναι πράγματι εμπορεύματα που αναφέρονται στην παράγραφο 2, στοιχείο α΄).»

4. Το άρθρο 1, παράγραφος 2, στοιχείο α΄, του κανονισμού 3295/94 με τη διατύπωση «εμπορεύματα που προσβάλλουν ένα δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας» αναφέρεται ιδίως στα προϊόντα παραποίησης/απομίμησης.
5. Σύμφωνα με τη διατύπωση της εν λόγω διατάξεως, τα εμπορεύματα παραποίησης/απομίμησης περιλαμβάνουν:
- «- τα εμπορεύματα, συμπεριλαμβανομένης της συσκευασίας τους, που φέρουν χωρίς άδεια βιομηχανικό ή εμπορικό σήμα το οποίο είναι ίδιο με βιομηχανικό ή εμπορικό σήμα που έχει δεόντως καταχωρηθεί για τους ίδιους τύπους εμπορευμάτων, ή που δεν μπορεί να διαχωρισθεί ως προς τα βασικά του στοιχεία από το εν λόγω βιομηχανικό ή εμπορικό σήμα και το οποίο, ως εκ τούτου, παραβιάζει τα δικαιώματα του κατόχου του εν λόγω σήματος σύμφωνα με την κοινοτική νομοθεσία ή τη νομοθεσία του κράτους μέλους στις τελωνειακές αρχές του οποίου απευθύνεται το αίτημα παρέμβασης,
- κάθε στοιχείο σήματος (λογότυπος, ετικέτα, αυτοκόλλητο, ενημερωτικό δελτίο, οδηγίες χρήσεως, έγγραφο εγγύησης), ακόμη και αν παρουσιάζεται χωριστά, υπό τους ίδιους όρους με εκείνους που ισχύουν για τα εμπορεύματα που αναφέρονται στο πρώτο σημείο,
- οι συσκευασίες οι οποίες περιέχουν σήματα εμπορευμάτων παραποίησης/απομίμησης, που παρουσιάζονται χωριστά, υπό τους ίδιους όρους με εκείνους που ισχύουν για τα εμπορεύματα που αναφέρονται στο πρώτο σημείο.»
6. Το άρθρο 2 του κανονισμού 3295/94 ορίζει τα εξής:
- «Απαγορεύεται η εισαγωγή στην Κοινότητα, η ελεύθερη κυκλοφορία, η εξαγωγή, η επανεξαγωγή ή η υπαγωγή σε καθεστώς αναστολής, καθώς και η τοποθέτηση σε ελεύθερη ζώνη ή σε ελεύθερη αποθήκη εμπορευμάτων που αναγνωρίζονται, με τη διαδικασία του άρθρου 6, ως εμπορεύματα που αναφέρονται στο άρθρο 1, παράγραφος 2, στοιχείο α΄.»
7. Το άρθρο 3 του εν λόγω κανονισμού προβλέπει, μεταξύ άλλων, ότι ο κάτοχος δικαιώματος επί σήματος μπορεί να υποβάλει στην αρμόδια υπηρεσία της τελωνειακής αρχής γραπτή αίτηση παρέμβασης των τελωνειακών αρχών έναντι εμπορευμάτων για τα οποία υπάρχει η υπόνοια ότι είναι προϊόντα παραποίησης/απομιμήσεως.
8. Σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του ίδιου κανονισμού, όταν ένα τελωνείο, στο οποίο έχει διαβιβαστεί η απόφαση που δέχεται την αίτηση του δικαιούχου, διαπιστώσει ότι εμπορεύματα ανταποκρινόμενα στην περιγραφή των εμπορευμάτων παραποίησης/απομιμήσεως που αναφέρονται στην εν λόγω απόφαση, αναστέλλει τη χορήγηση αδειάς παραλαβής ή προβαίνει σε δέσμευση των εμπορευμάτων αυτών.
9. Το άρθρο 8 του κανονισμού 3295/94 ορίζει τα εξής:

«1. Με την επιφύλαξη των άλλων εννόμων μέσων προστασίας που διαθέτει ο κάτοχος δικαιώματος, τα κράτη μέλη λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα, προκειμένου οι αρμόδιες αρχές να είναι σε θέση:

α) κατά γενικό κανόνα, και σύμφωνα με τις σχετικές διατάξεις της εθνικής νομοθεσίας, να καταστρέφουν τα εμπορεύματα που αναγνωρίζονται ως εμπορεύματα που αναφέρονται στο άρθρο 1, παράγραφος 2, στοιχείο α', ή να τα θέτουν εκτός εμπορικής κυκλοφορίας προκειμένου να αποφευχθεί η πρόκληση ζημίας στον κάτοχο του δικαιώματος, και αυτό χωρίς αποζημίωση κανενός είδους, και χωρίς καμία επιβάρυνση του Δημοσίου,

β) να λαμβάνουν έναντι αυτών των εμπορευμάτων κάθε άλλο μέτρο που θα είχε ως αποτέλεσμα να στερήσει πράγματι τα εν λόγω πρόσωπα από το οικονομικό κέρδος του εγχειρήματος.

Πλην εξαιρετικών περιπτώσεων, δεν θεωρείται ότι παράγει τέτοιο αποτέλεσμα η απλή αφαίρεση των σημάτων τα οποία φέρουν αδικαιολογήτως τα εμπορεύματα παραποίησης/απομίμησης.

[...]

3. Εκτός από τις πληροφορίες που διαβιβάζονται δυνάμει του άρθρου 6, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, και υπό τις προϋποθέσεις που προβλέπονται από το εν λόγω άρθρο, το τελωνείο ή η αρμόδια υπηρεσία ενημερώνει, κατόπιν αιτήσεώς του, τον κάτοχο του δικαιώματος όσον αφορά τα ονόματα και τις διευθύνσεις του αποστολέα, του εισαγωγέα ή του εξαγωγέα και του κατασκευαστή των εμπορευμάτων που αναγνωρίζονται ως εμπορεύματα που αναφέρονται στο άρθρο 1, παράγραφος 2, στοιχείο α', καθώς και για την ποσότητα των εν λόγω εμπορευμάτων.»

10.

Το άρθρο 11 του κανονισμού 3295/94 προβλέπει τα εξής:

«Κάθε κράτος θεσπίζει κυρώσεις για την παράβαση του άρθρου 2 του παρόντος κανονισμού. Οι κυρώσεις πρέπει να είναι επαρκείς ώστε να διασφαλίζουν την τήρηση των σχετικών διατάξεων.»

Η εθνική νομοθεσία

11.

Το άρθρο 1 του Strafgesetzbuch (αυστριακού ποινικού κώδικα) ορίζει τα εξής:

«Ποινή ή μέτρο ασφαλείας μπορεί να επιβληθεί μόνο για πράξη που απαγορεύεται ρητώς από τον νόμο και που, κατά τον χρόνο τελέσεώς της, ήταν ήδη αξιόποινη.»

12.

Σύμφωνα με το άρθρο 84, παράγραφος 1, του Strafprozessordnung (αυστριακού κώδικα ποινικής δικονομίας):

«.ταν μία αρχή ή κρατική υπηρεσία έχει υπόνοιες για την ύπαρξη πράξεως που διώκεται αυτεπαγγέλτως και που εμπίπτει στο πεδίο δράσεώς της, υποχρεούται να την αναφέρει στον εισαγγελέα ή σε αστυνομική αρχή.»

13.

Το άρθρο 10, παράγραφος 1, του Markenschutzgesetz (νόμου περί προστασία των σημάτων, στο εξής: MSchG) προβλέπει:

«Με την επιφύλαξη των ανωτέρω δικαιωμάτων, το καταχωρισμένο σήμα παρέχει στον δικαιούχο το αποκλειστικό δικαίωμα να απαγορεύει σε κάθε τρίτο να χρησιμοποιεί στις συναλλαγές, χωρίς τη συγκατάθεσή του:

α) σημείο πανομοιότυπο με το σήμα για προϊόντα ή υπηρεσίες πανομοιότυπες με εκείνες για τις οποίες το σήμα έχει καταχωριστεί·

β) σημείο για το οποίο, λόγω της ταυτότητας ή της ομοιότητάς του με το σήμα και της ταυτότητας ή της ομοιότητας των προϊόντων ή των υπηρεσιών που καλύπτονται από το σήμα και το σημείο, υπάρχει κίνδυνος σύγχυσης του κοινού, συμπεριλαμβανομένου του κινδύνου συσχετίσεως του σημείου με το σήμα.»

14.

Σύμφωνα με το άρθρο 10 του MSchG, η χρήση σημείου για την περιγραφή προϊόντος ή υπηρεσίας περιλαμβάνει ιδίως:

«1. την επίθεση του σημείου επί των προϊόντων, επί της συσκευασίας τους ή επί αντικειμένων για τα οποία παρέχεται ή θα έπρεπε να παρέχεται η υπηρεσία·

2. η προσφορά των προϊόντων ή η εμπορία ή η κατοχή τους προς προσφορά ή εμπορία, ή η προσφορά ή παροχή υπηρεσιών υπό το σημείο·

3. η εισαγωγή ή η εξαγωγή των προϊόντων υπό το σημείο·

4. η χρησιμοποίηση του σημείου σε επαγγελματικό έντυπο υλικό, στις επικοινωνίες ή στη διαφήμιση.»

15.

Το άρθρο 60 του MSchG ορίζει τις κυρώσεις που εφαρμόζονται σε περίπτωση παραποίησης/απομιμήσεως δικαιώματος επί σήματος.

Η διαφορά της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

16.

Η Rolex, μία εκ των καταγγελλουσών στην κύρια δίκη, είναι δικαιούχος πολλών προστατευόμενων σημάτων. γνωστοί προσέβαλαν τα δικαιώματά της επί των σημάτων αυτών επιχειρώντας να διακινήσουν από την Ιταλία προς την Πολωνία μέσω της Αυστρίας 19 ωρολόγια χειρός, προϊόντα απομιμήσεως, με το σήμα Rolex. Σύμφωνα με την εν λόγω εταιρία, πρόκειται για προσβολή των δικαιωμάτων της επί των σημάτων, η οποία τιμωρείται ποινικά από τα άρθρα 10 και 60, παράγραφοι 1 και 2, του MSchG. Ζήτησε, επομένως, από το

Landesgericht Eisenstadt την έναρξη προκαταρκτικής εξετάσεως κατ' αγνώστων για πιθανολογούμενες παραβάσεις των διατάξεων αυτών.

17.

Οι Tommy Hilfinger Licensing Inc. και La Chemise Lacoste SA, δικαιούχοι διαφόρων προστατευόμενων σημάτων, ζήτησαν επίσης την έναρξη προκαταρκτικής εξετάσεως κατ' αγνώστων για πιθανολογούμενες παραβάσεις των ίδιων διατάξεων του MSchG. Εντούτοις, στις 8 Μαρτίου 2003, το παραπέμπον δικαστήριο ενημέρωσε το Δικαστήριο ότι η δεύτερη των ως άνω εταιριών είχε παραιτηθεί από την αίτησή της.

18.

Η Guccio Gucci SpA και η The GAP Inc., δικαιούχοι προστατευόμενων σημάτων, ζήτησαν επίσης την έναρξη προκαταρκτικής εξετάσεως κατ' αγνώστων, εκφράζοντας την υπόνοια ότι πρόκειται πιθανώς είτε για τον διευθυντή ή ιδιοκτήτη υπεύθυνο της εταιρίας Beijing Carpet Import, με έδρα το Πεκίνο (Κίνα), είτε για τον διευθυντή ή ιδιοκτήτη υπεύθυνο της εταιρίας H. SW SRO με έδρα τη Μπρατισλάβα (Σλοβακία).

19.

Σύμφωνα με το Landesgericht, η έναρξη προκαταρκτικής εξετάσεως δυνάμει του άρθρου 84, παράγραφος 1, του Strafprozessordnung προϋποθέτει ότι η επίμαχη συμπεριφορά συνιστά παράβαση. Το παραπέμπον δικαστήριο τονίζει επίσης ότι το άρθρο 7, παράγραφος 1, της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, η οποία έχει συνταγματική ισχύ στο αυστριακό δίκαιο, απαγορεύει την τιμωρία πράξεων που κατά τον χρόνο τελέσεώς τους δεν ήταν παράνομες κατά το εθνικό ή διεθνές δίκαιο.

20.

Βάσει του MSchG, μόνον η εισαγωγή και η εξαγωγή του προϊόντος παραποίησης/απομιμήσεως συνιστούν παράνομη χρήση του σήματος, ενώ δεν ισχύει το ίδιο για την απλή διακίνηση ενός τέτοιου προϊόντος μέσω του εθνικού εδάφους. Εξάλλου, το αυστριακό ποινικό δίκαιο διακρίνει σαφώς μεταξύ των εννοιών της εισαγωγής, αφενός, και της διακινήσεως, αφετέρου.

21.

Το παραπέμπον δικαστήριο αναφέρεται στην απόφαση της 6ης Απριλίου 2000, C-383/98, Polo κατά Lauren (Συλλογή 2000, σ. I-2519), στην οποία το Δικαστήριο έκρινε ότι ο κανονισμός 3295/94 εφαρμόζεται και στις καταστάσεις στις οποίες εμπορεύματα εισαγόμενα από τρίτο κράτος εξάγονται προς τρίτο κράτος, πράγμα που σημαίνει ότι το πεδίο εφαρμογής του κανονισμού αυτού καλύπτει και την απλή διακίνηση. Επειδή, όμως, η απόφαση αυτή εκδόθηκε επί αστικής υποθέσεως, το παραπέμπον δικαστήριο διερωτάται αν η ίδια λύση μπορεί να εφαρμοστεί στο ποινικό δίκαιο, παρότι, βάσει του εθνικού δικαίου, δεν υπάρχει ποινική παράβαση.

22.

Υπ' αυτές τις συνθήκες, το Landesgericht Eisenstadt αποφάσισε με τη διάταξη περί παραπομπής της 4ης Μαρτίου 2002 να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το εξής προδικαστικό ερώτημα:

«Αντίκειται διάταξη εθνικού δικαίου, συγκεκριμένα το άρθρο 60, παράγραφοι 1 και 2, σε συνδυασμό με το άρθρο 10a MSchG, που επιτρέπει την ερμηνεία ότι η απλή διαμετακόμιση εμπορευμάτων τα οποία έχουν κατασκευαστεί/διατεθεί στο εμπόριο κατά παράβαση των διατάξεων του δικαίου περί σημάτων δεν είναι αξιόποινη, στο άρθρο 2 του κανονισμού (ΕΚ) 3295/94 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1994, περί μέτρων

απαγόρευσης της ελεύθερης κυκλοφορίας, της εξαγωγής, της επανεξαγωγής και της υπαγωγής υπό καθεστώς αναστολής των εμπορευμάτων παραποίησης/απομίμησης και των αναπαραχθέντων χωρίς άδεια (πειρατικών), όπως έχει μετά την τροποποίησή του από τον κανονισμό (ΕΚ) 241/1999 του Συμβουλίου, της 25ης Ιανουαρίου 1999[...];»

Επί του παραδεκτού της αιτήσεως για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως

Παρατηρήσεις που υποβλήθηκαν στο Δικαστήριο

23.

Σύμφωνα με τη Rolex, τα εθνικά δικαστήρια μπορούν να υποβάλλουν προδικαστικά ερωτήματα στο Δικαστήριο μόνον εφόσον εκκρεμεί ενώπιόν τους διαφορά και εφόσον καλούνται να αποφανθούν στο πλαίσιο διαδικασίας που πρόκειται να καταλήξει στην έκδοση αποφάσεως δικαιοδοτικού χαρακτήρα (βλ. συναφώς, διατάξεις της 18ης Ιουνίου 1980, 138/80, Borker, Συλλογή 1980, σ. 1975, σκέψη 4, και της 5ης Μαρτίου 1986, 318/85, Greis Unterweger, Συλλογή 1986, σ. 955, σκέψη 4, καθώς και την απόφαση της 19ης Οκτωβρίου 1995, C-111/94, Job Centre, Συλλογή 1995, σ. I-3361, σκέψη 9).

24.

Ωστόσο, στο αυστριακό δίκαιο, το αντικείμενο της προκαταρκτικής εξετάσεως συνίσταται σε μια πρώτη εξέταση των κατηγοριών για παράβαση και στην αποσαφήνιση των πραγματικών περιστατικών όσο είναι αναγκαίο, προκειμένου να αναδειχθούν τα στοιχεία που μπορούν να οδηγήσουν είτε στην παύση της ποινικής διώξεως είτε στη συνέχισή της. Κατά συνέπεια, η απόφαση περί ενάρξεως προκαταρκτικής εξετάσεως δεν έχει δικαιοδοτικό χαρακτήρα. Ως εκ τούτου, η παρούσα αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως είναι απαράδεκτη.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

25.

Το Δικαστήριο είχε στο παρελθόν την ευκαιρία να κρίνει ότι παραδεκτώς υποβάλλεται αίτηση για έκδοση προδικαστικής αποφάσεως στο πλαίσιο ποινικής ανακρίσεως που μπορεί να οδηγήσει σε απόφαση περί θέσεως στο αρχείο, κλήσεως του κατηγορουμένου στο ακροατήριο ή αποφάσεως περί μη ασκήσεως της ποινικής διώξεως (βλ. συναφώς απόφαση της 11ης Ιουνίου 1987, 14/86, Pretore di Salò, Συλλογή 1987, σ. 2545, σκέψεις 10 και 11).

26.

Επιπλέον, με την απόφαση της 21ης Απριλίου 1988, 338/85, Pardini (Συλλογή 1988, σ. 2041), το Δικαστήριο δέχθηκε να απαντήσει σε ερωτήματα υποβληθέντα στο πλαίσιο διαδικασίας που αφορούσε μέτρα ασφαλείας τα οποία μπορούσαν να επικυρωθούν, να τροποποιηθούν ή να ανακληθούν.

27.

Εξάλλου, όπως ορθώς επισημαίνει ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 22 των προτάσεών του, το παραπέμπον δικαστήριο στην εκκρεμή ενώπιόν του δίκη θα λάβει σε κάθε περίπτωση απόφαση δικαιοδοτικού χαρακτήρα, είτε αυτή οδηγήσει στην ενδεχόμενη επιβολή ποινικών κυρώσεων, στην κατάσχεση και στην καταστροφή των εμπορευμάτων για τα οποία υπάρχουν

υπόνοιες ότι είναι προϊόντα παραποιήσεως/απομιμήσεως, είτε καταλήξει σε μη άσκηση της ποινικής διώξεως ή σε θέση της υποθέσεως στο αρχείο.

28.

Τέλος, η επιλογή του καταλληλότερου χρόνου για την υποβολή προδικαστικού ερωτήματος στο Δικαστήριο ανήκει στην αποκλειστική αρμοδιότητα του εθνικού δικαστή (βλ. ιδίως αποφάσεις της 10ης Μαρτίου 1981, 36/80 και 71/80, Irish Creamery Milk Suppliers Association κ.λπ., Συλλογή 1981, σ. 735, σκέψεις 5 έως 8, της 10ης Ιουλίου 1984, 72/83, Campus Oil κ.λπ., Συλλογή 1984, σ. 2727, σκέψη 10, της 19ης Νοεμβρίου 1998, C-66/96, Høj Pedersen κ.λπ., Συλλογή 1998, σ. I-7327, σκέψεις 45 και 46, καθώς και της 30ής Μαρτίου 2000, C-236/98, JämO, Συλλογή 2002, σ. I-2189, σκέψεις 30 και 31.)

29.

Επομένως, η αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως είναι παραδεκτή.

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

Παρατηρήσεις που υποβλήθηκαν στο Δικαστήριο

30.

Σύμφωνα με τη Rolex και την Αυστριακή Κυβέρνηση, ο κανονισμός 3295/94 εφαρμόζεται και στα διαμετακομιζόμενα μέσω του κοινοτικού εδάφους εμπορεύματα που προέρχονται από τρίτο κράτος και προορίζονται για τρίτο κράτος (προπαρατεθείσα απόφαση Polo/Lauren, σκέψη 27). Η έκδοση του κανονισμού 241/1999 δεν άλλαξε τίποτε στην ερμηνεία αυτή (προπαρατεθείσα απόφαση Polo/Lauren, σκέψη 28).

31.

Η Αυστριακή Κυβέρνηση συνάγει από τα άρθρα 6, παράγραφος 2, στοιχείο β', και 11 του κανονισμού 3295/94 ότι τα κράτη μέλη είναι αρμόδια να καθορίζουν, βάσει του εθνικού τους δικαίου, τις εφαρμοστέες κυρώσεις σε περίπτωση παραβάσεως, αλλά ότι οι αξιόποινες πράξεις καθορίζονται από τις διατάξεις του εν λόγω κανονισμού και συγκεκριμένα από το άρθρο 2 αυτού. Ως εκ τούτου, οι αυστριακές αρχές υποχρεούνται να επιβάλλουν κυρώσεις για την απλή διαμετακόμιση προϊόντων παραποιήσεως/απομιμήσεως μέσω της Αυστρίας.

32.

Συναφώς, η Rolex προβάλλει ότι κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η προπαρατεθείσα απόφαση Polo/Lauren, τα οποία είναι προγενέστερα της μεταρρυθμίσεως που έγινε από τον MSchG, δεν υπήρχε στις νομοθετικές διατάξεις σχετικά με την παραποίηση/απομίμηση λεπτομερής περιγραφή του τι συνιστά χρήση του σήματος για περιγραφή εμπορεύματος ή υπηρεσίας. .τσι, στην απόφαση Baygon της 29ης Σεπτεμβρίου 1986, το Oberster Gerichtshof (Αυστρία) έκρινε ότι δεν υπήρχε παραβίαση του δικαιώματος επί του σήματος στην περίπτωση που το προϊόν που έφερε το ξένο σήμα εξήχθη προς άλλη τρίτη χώρα όπου και διατέθηκε στο εμπόριο.

33.

Στις 23 Ιουλίου 1999, έλαβε χώρα στην Αυστρία σημαντική μεταρρύθμιση του δικαίου περί σημάτων με τη θέσπιση του Markenrechts-Novelle 1999 (BGBl. I, 1999/111), μεταξύ άλλων για να καταστεί αυτό σύμφωνο με την πρώτη οδηγία 89/104/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, για

την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί σημάτων (ΕΕ 1989, L 40, σ. 1). Το άρθρο 5, παράγραφος 3, της οδηγίας αυτής μεταφέρθηκε έτσι στο αυστριακό δίκαιο και συγκεκριμένα στο νέο άρθρο 10 a του MSchG.

34.

Κατά τις προπαρασκευαστικές εργασίες του εν λόγω νόμου υπήρχε σαφής αναφορά στην απόρριψη της προπαρατεθείσας νομολογίας Baygon του Oberster Gerichtshof. Ο αυστριακός νομοθέτης προέβλεψε, έτσι, σαφώς ότι η επανεξαγωγή, και επομένως και η απλή μεταφορά, μπορεί να συνιστά παραβίαση του δικαιώματος επί σήματος στο αυστριακό δίκαιο.

35.

Κατά συνέπεια, είναι εσφαλμένη η ερμηνεία του παραπέμποντος δικαστηρίου, σύμφωνα με την οποία η απλή μεταφορά εμπορευμάτων κατασκευασθέντων κατά παράβαση των διατάξεων του δικαίου περί σημάτων δεν κολάζεται ποινικώς.

36.

Η Rolex προσθέτει ότι τα άρθρα 10 επ. του MSchG προβλέπουν τόσο αστικές όσο και ποινικές κυρώσεις σε περίπτωση παραβάσεως του δικαίου περί σημάτων. Για λόγους ασφάλειας δικαίου και προβλεψιμότητας των δικαιοδοτικών αποφάσεων, αποκλείεται η περίπτωση διαφορετικής ερμηνείας του ίδιου κανόνα αναλόγως με το αν οι κυρώσεις που συνδέονται με αυτόν είναι αστικής ή ποινικής φύσεως.

37.

Η Φινλανδική Κυβέρνηση υπενθυμίζει ότι ο κανονισμός 3295/94 εκδόθηκε δυνάμει του άρθρου 113 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποίησης, άρθρου 133 ΕΚ), ο σκοπός του οποίου είναι η προστασία, διά της κοινής εμπορικής πολιτικής, του εμπορίου εντός της Κοινότητας, ιδίως στα σύνορά της, με κατάλληλα μέτρα. Ο κανονισμός αυτός προστατεύει έτσι, αφενός, την εσωτερική αγορά έναντι των εμπορευμάτων προϊόντων παραποίησης/απομιμήσεως και των αναπαραχθέντων χωρίς άδεια (πειρατικών) και, αφετέρου, τον κάτοχο δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας έναντι οποιασδήποτε παραβιάσεως του δικαιώματος αυτού.

38.

Το άρθρο 11 του κανονισμού 3295/94 προβλέπει, κατά την ίδια κυβέρνηση, την υποχρέωση των κρατών μελών να θεσπίζουν κυρώσεις για την παράβαση των διατάξεων του άρθρου 2 του κανονισμού αυτού. Οι κυρώσεις πρέπει να είναι αποτελεσματικές, να διέπονται από την αρχή της αναλογικότητας και να έχουν αποτρεπτικό χαρακτήρα.

39.

Εξάλλου, βάσει της αρχής της αντιστοιχίας, η κύρωση των παραβάσεων στο κοινοτικό δίκαιο πρέπει, σε επίπεδο τόσο τυπικών όσο και ουσιαστικών προϋποθέσεων, να μπορεί να συγκριθεί με τις κυρώσεις που έχουν προβλεφθεί για τις παραβάσεις στις αντίστοιχες εθνικές διατάξεις. Έτσι, τα κράτη μέλη θα μπορούν να υπόκεινται απευθείας στην υποχρέωση να προβλέπουν ποινικές κυρώσεις.

40.

Η Φινλανδική Κυβέρνηση φρονεί ότι η παράλειψη του αυστριακού δικαίου να προβλέψει αποτελεσματικές κυρώσεις για τη μεταφορά των εμπορευμάτων που είναι προϊόντα παραποίησης/απομιμήσεως και των αναπαραχθέντων χωρίς άδεια (πειρατικών) αντίκειται στο κοινοτικό δίκαιο.

41.

Σύμφωνα με την εν λόγω κυβέρνηση, προκειμένου να διασφαλιστεί η αποτελεσματική εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου, είναι σημαντικό οι

διατάξεις του παραγώγου δικαίου να εφαρμόζονται κατά τρόπο ομοιόμορφο σε όλα τα κράτη μέλη. Αν τα εμπορεύματα που είναι προϊόντα παραποίησης/απομιμήσεως μπορούν να μεταφέρονται στο έδαφος της Κοινότητας χωρίς αποτελεσματικές κυρώσεις, δυνάμει απλής δηλώσεως σύμφωνα με την οποία ο τελικός προορισμός των εμπορευμάτων αυτών είναι τρίτο κράτος, θα υπήρχε μεγάλος κίνδυνος τα μεταφερόμενα φορτία να καταλήγουν στην πραγματικότητα στην αγορά της Κοινότητας χάρη στην εκμετάλλευση των αδυναμιών του κοινοτικού καθεστώτος μεταφορών. Θα επρόκειτο τότε για τυπική κατάσταση παραβάσεων που συνδέονται με τη μεταφορά οιονοπνευματωδών και τσιγάρων.

42.

Η Επιτροπή εκφράζει τη λύπη της για το γεγονός ότι η διάταξη περί παραπομπής δεν περιέχει αρκετές πληροφορίες για τις λεπτομέρειες σχετικά με το εφαρμοστέο τελωνειακό σύστημα για τα εμπορεύματα που είναι προϊόντα παραποίησης/απομιμήσεως ή με το τελωνειακό τους καθεστώς, προκειμένου να καθοριστεί το ακριβές νομικό πλαίσιο στην υπόθεση της κύριας δίκης. Συγκεκριμένα, η εν λόγω διάταξη δεν αναφέρει αν τα εμπορεύματα είναι κοινοτικής προελεύσεως ή όχι. Στην περίπτωση της διαδικασίας που ακολούθησε την κατάθεση της αιτήσεως της Rolex, η διάταξη περί παραπομπής αναφέρει ότι τα εμπορεύματα «εισήχθησαν» από την Ιταλία στην Αυστρία προτού εισέλθουν στην Πολωνία. Στις περιπτώσεις των διαδικασιών που ακολούθησαν την κατάθεση των αιτήσεων των La Chemise Lacoste SA και Guccio Gucci SpA, τα εμπορεύματα είχαν εισαχθεί από την Κίνα στην Αυστρία προκειμένου να εισέλθουν στη Σλοβακία.

43.

Σύμφωνα με την Επιτροπή, είναι, επομένως, αναγκαίο να αντιμετωπιστούν διάφορα ενδεχόμενα.

44.

Αν τα εμπορεύματα δεν είναι κοινοτικής καταγωγής, η διάταξη περί παραπομπής δεν παρέχει καμιά ένδειξη ως προς το εφαρμοστέο τελωνειακό καθεστώς. Ως εκ τούτου, το ερώτημα αν πρόκειται για πράξη διαμετακομίσεως ή για άλλο τελωνειακό καθεστώς παραμένει αναπάντητο. Το ίδιο ισχύει όσον αφορά το ερώτημα αν τα εμπορεύματα εισήχθησαν νομίμως στο τελωνειακό έδαφος της Κοινότητας.

45.

Αντιθέτως, αν τα εμπορεύματα είναι κοινοτικής καταγωγής, πρέπει να αναγνωριστεί ότι, εφόσον εισήχθησαν από την Ιταλία, έχουν ήδη τεθεί υπό καθεστώς ελεύθερης τελωνειακής πρακτικής, δεδομένου ότι έχουν ήδη αποκτήσει το καθεστώς κοινοτικών εμπορευμάτων στο τελωνειακό έδαφος της Κοινότητας.

46.

Αν ισχύουν τα ανωτέρω, η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι ο κανονισμός 3295/94 δεν αφορά τα εμπορεύματα παραποίησης/απομιμήσεως που κατασκευάζονται και διατίθενται στην αγορά εντός της Κοινότητας, αλλά μόνον τα προερχόμενα από τρίτες χώρες (βλ. απόφαση της 16ης Σεπτεμβρίου 2000, C-23/99, Επιτροπή κατά Γαλλίας, Συλλογή 2000, σ. I-7653, σκέψη 3). Στην περίπτωση αυτή, δεν τίθεται πρόβλημα ασυμφωνίας του αυστριακού δικαίου με τον ως άνω κανονισμό και η αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως είναι απαράδεκτη.

47.

Τέλος, αν τα εμπορεύματα δεν είναι κοινοτικής καταγωγής και δεν υπάγονται σε τελωνειακό καθεστώς εντός της Κοινότητας, πρέπει να

θεωρηθούν ως παρανόμως εισαχθέντα στο τελωνειακό της έδαφος. Στην περίπτωση αυτή, κανένα στοιχείο δεν οδηγεί στο συμπέρασμα ότι, στην υπόθεση της κύριας δίκης, υπάρχει οποιαδήποτε αντίθεση μεταξύ των επαρκώς σαφών διατάξεων του κανονισμού 3295/94 και των σχετικών διατάξεων του αυστριακού δικαίου.

48.

.σον αφορά τα άρθρα 8, παράγραφος 1, και 11 του κανονισμού 3295/94, η Επιτροπή διακρίνει δύο ενδεχόμενα.

49.

Σύμφωνα με το πρώτο ενδεχόμενο, η Αυστριακή Δημοκρατία έλαβε τα μέτρα που προβλέπονται στο άρθρο 8, παράγραφος 1, του ως άνω κανονισμού, αλλά η εφαρμογή τους στη διαδικασία μεταφοράς διακυβεύεται από εθνικές διατάξεις που μπορούν να ερμηνευθούν κατά την αντίθετη έννοια.

50.

Σύμφωνα με το δεύτερο ενδεχόμενο, το εν λόγω κράτος μέλος δεν έλαβε τα μέτρα που προβλέπονται στο άρθρο 8, παράγραφος 1, του κανονισμού 3295/94. Στην περίπτωση αυτή τίθεται το πρόβλημα της εφαρμογής του κανόνα του άρθρου αυτού, στο μέτρο που υπάρχουν διατάξεις του εθνικού δικαίου προβλέπουσες ότι η μεταφορά των οικείων εμπορευμάτων δεν συνιστά παράνομη χρήση σήματος.

51.

Η Επιτροπή συνάγει, επιπλέον, από τις σκέψεις 23 έως 25 της απόφασης της 14ης Οκτωβρίου 1999, C-223/98, Adidas (Συλλογή 1999, σ. I-7081), ότι, όταν εμπορεύματα που είναι προϊόντα παραποίησης/απομιμήσεως ή που έχουν αναπαραχθεί χωρίς άδεια (πειρατικά) τίθενται υπό καθεστώς αναστολής, όπως το καθεστώς διαμετακομίσεως, εθνικές διατάξεις που μπορούν να ερμηνευθούν όπως εκτέθηκε στην ανωτέρω σκέψη συνιστούν παράβαση του άρθρου 2 του κανονισμού 3295/94. Κατά την άποψή της, οι εθνικές διατάξεις πρέπει να ερμηνεύονται σύμφωνα με το άρθρο 2, κατά τρόπον ώστε, μεταξύ άλλων, τα μέτρα που προβλέπονται στο άρθρο 8, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού μπορούν να εφαρμόζονται στα εμπορεύματα που τελούν υπό καθεστώς αναστολής.

52.

Εντούτοις, η Επιτροπή επισημαίνει ότι, όσον αφορά το άρθρο 11 του κανονισμού 3295/94, θα μπορούσε να τεθεί ένα συγκεκριμένο πρόβλημα. Συγκεκριμένα, η υποχρέωση του εθνικού δικαστή να ερμηνεύει τους σχετικούς κανόνες του εσωτερικού δικαίου υπό το φως του περιεχομένου του κοινοτικού δικαίου περιορίζεται από τις γενικές αρχές του δικαίου, οι οποίες αποτελούν τμήμα του κοινοτικού δικαίου και, ιδίως, αυτές της ασφάλειας δικαίου και της μη αναδρομικότητας των ποινικών νόμων.

53.

.τσι, με την απόφασή του της 8ης Οκτωβρίου 1987, 80/86, Kolpinghuis Nijmegen (Συλλογή 1987, σ. 3969, σκέψεις 12 και 13), το Δικαστήριο έκρινε ότι οι μη μεταφερθείσες διατάξεις μιας οδηγίας δεν μπορούν να έχουν ως αποτέλεσμα, αυτές καθεαυτές και ανεξαρτήτως του εσωτερικού νόμου που το κράτος μέλος θεσπίζει για την εφαρμογή της, τον καθορισμό ή την επίταση της ποινικής ευθύνης αυτών που ενεργούν κατά παράβαση των διατάξεων της. Η Επιτροπή συνάγει εντεύθεν ότι όταν οι εθνικές διατάξεις είναι δυνατόν να οδηγήσουν σε αντίθετη ερμηνεία των απαγορεύσεων του άρθρου 2 του κανονισμού 3295/94, δεν μπορούν να έχουν ως αποτέλεσμα, αυτές

καθεαυτές, τον καθορισμό ή την επίταση της ποινικής ευθύνης των ενεργούντων κατά παράβαση αυτών.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

54.

Πρέπει εκ προοιμίου να υπομνησθεί ότι, όπως έκρινε το Δικαστήριο στη σκέψη 29 της προπαρατεθείσας αποφάσεως Polo/Lauren, το άρθρο 1 του κανονισμού 3295/94 έχει την έννοια ότι εφαρμόζεται στην περίπτωση κατά την οποία εμπορεύματα εισαγόμενα από τρίτη χώρα δεσμεύονται προσωρινώς, κατά τη διαμετακόμισή τους προς άλλη τρίτη χώρα, εντός κράτους μέλους από τις τελωνειακές αρχές του εν λόγω κράτους δυνάμει του εν λόγω κανονισμού και κατόπιν αιτήσεως της εταιρίας που είναι κάτοχος των δικαιωμάτων, των οποίων προβάλλεται η προσβολή.

55.

Επίσης, είναι αναγκαία η υπόμνηση ότι το άρθρο 11 του κανονισμού 3295/94 επιβάλλει στα κράτη μέλη να θεσπίσουν κυρώσεις σε περίπτωση παραβάσεως της απαγορεύσεως, που προβλέπεται στο άρθρο 2 του κανονισμού αυτού, της θέσεως σε ελεύθερη κυκλοφορία, της εξαγωγής, της επανεξαγωγής ή της υπαγωγής σε καθεστώς αναστολής των εμπορευμάτων που είναι προϊόντα παραποιήσεως/απομιμήσεως.

56.

Επιπλέον, όπως δικαίως επισημαίνει ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 36 των προτάσεών του, η ερμηνεία του πεδίου εφαρμογής του εν λόγω κανονισμού δεν εξαρτάται από τη φύση της εθνικής διαδικασίας (αστικής, ποινικής ή διοικητικής) στο πλαίσιο της οποίας γίνεται επίκληση της ερμηνείας αυτής.

57.

Το παραπέμπον δικαστήριο θεωρεί ότι το άρθρο 60 του MSchG μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι δεν εφαρμόζεται στην απλή διαμετακόμιση των εμπορευμάτων, θέση που αμφισβητείται από την Αυστριακή Κυβέρνηση και από τις καταγγέλλουσες στην κύρια δίκη.

58.

Δεν απόκειται στο Δικαστήριο να αποφανθεί επί της ερμηνείας του εθνικού δικαίου, διότι το έργο αυτό ανήκει αποκλειστικά στα εθνικά δικαστήρια. Αν αυτά πρέπει να αναγνωρίσουν ότι οι σχετικές διατάξεις του εθνικού δικαίου δεν απαγορεύουν και, επομένως, δεν τιμωρούν την απλή διαμετακόμιση επί του εδάφους του οικείου κράτους μέλους εμπορευμάτων που είναι προϊόντα παραποιήσεως/απομιμήσεως, όπως επιβάλλεται από τα άρθρα 2 και 11 του κανονισμού 3295/94, συνάγεται το συμπέρασμα ότι οι ως άνω εθνικές διατάξεις αντίκεινται στα άρθρα αυτά.

59.

Εξάλλου, κατά πάγια νομολογία, τα εθνικά δικαστήρια υποχρεούνται να ερμηνεύουν την εθνική τους νομοθεσία εντός των ορίων που θέτει το κοινοτικό δίκαιο, προκειμένου να επιτυγχάνεται το αποτέλεσμα που επιδιώκεται με τον κοινοτικό κανόνα (βλ., αποφάσεις της 13ης Νοεμβρίου 1990, C-106/89, Marleasing, Συλλογή 1990, σ. I-4135, σκέψη 8, και της 26ης Σεπτεμβρίου 2000, C-262/97, Engelbrecht, Συλλογή 2000, σ. I-7321, σκέψη 39).

60.

Αν η σύμφωνη αυτή ερμηνεία είναι δυνατή, εναπόκειται στα εθνικά δικαστήρια, προκειμένου να διασφαλίσουν στους κατόχους δικαιώματος

πνευματικής ιδιοκτησίας προστασία του δικαιώματος αυτού έναντι των παραβάσεων που απαγορεύονται από το άρθρο 2 του κανονισμού 3295/94, να επιβάλουν στη διαμετακόμιση επί εθνικού εδάφους εμπορευμάτων που είναι προϊόντα παραποίησης/απομιμήσεως τις αστικές κυρώσεις που προβλέπονται από το εθνικό δίκαιο για τις άλλες απαγορευόμενες από το ίδιο άρθρο 2 συμπεριφορές, υπό την προϋπόθεση οι κυρώσεις αυτές να είναι δραστικές, να διέπονται από την αρχή της αναλογικότητας και να έχουν αποτρεπτικό χαρακτήρα.

61.

Εντούτοις, τίθεται ένα συγκεκριμένο πρόβλημα όσον αφορά την αρχή της σύμφωνης προς το ποινικό δίκαιο ερμηνείας. .τσι, όπως έχει επίσης κρίνει το Δικαστήριο, η εν λόγω αρχή περιορίζεται από τις γενικές αρχές του δικαίου, οι οποίες αποτελούν συστατικό μέρος του κοινοτικού δικαίου και, ιδίως, αυτές της ασφάλειας δικαίου και της μη αναδρομικότητας. Συναφώς, το Δικαστήριο είχε την ευκαιρία να κρίνει επανειλημμένως ότι οι οδηγίες δεν μπορούν να έχουν ως αποτέλεσμα, αυτές καθεαυτές και ανεξαρτήτως του εσωτερικού νόμου που το κράτος μέλος θεσπίζει για την εφαρμογή τους, τον καθορισμό ή την επίταση της ποινικής ευθύνης αυτών που ενεργούν κατά παράβαση των διατάξεών τους (βλ., μεταξύ άλλων, προπαρατεθείσα απόφαση Pretore di Salò, σκέψη 20, απόφαση της 26ης Σεπτεμβρίου 1996, C-168/95, Arcaro, Συλλογή 1998, σ. I-4705, σκέψη 37, και απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1996, C-74/95 και C-129/95, κατ' αγνώστων, Συλλογή 1996, σ. I-6609, σκέψη 24).

62.

Ακόμη και αν, στην υπόθεση της κύριας δίκης, ο εν λόγω κοινοτικός κανόνας δεν είναι οδηγία, αλλά κανονισμός, ήτοι κανόνας ο οποίος, εκ της φύσεώς του, δεν χρειάζεται εθνικά μέτρα για τη μεταφορά του, πρέπει να επισημανθεί ότι το άρθρο 11 του κανονισμού 3295/94 παρέχει στα κράτη μέλη αρμοδιότητα να θεσπίζουν τις κυρώσεις των παραβάσεων για τις συμπεριφορές που απαγορεύονται από το άρθρο 2 του κανονισμού αυτού, γεγονός που καθιστά εφαρμόσιμη στην εν λόγω υπόθεση τη συλλογιστική που ακολούθησε το Δικαστήριο για τις οδηγίες.

63.

Αν υποθεθεί ότι το παραπέμπον δικαστήριο καταλήγει στο συμπέρασμα ότι το εθνικό δίκαιο δεν απαγορεύει τη διαμετακόμιση επί αυστριακού εδάφους εμπορευμάτων που είναι προϊόντα παραποίησης/απομιμήσεως, η αρχή της νομιμότητας των ποινών, όπως κατοχυρώνεται από το άρθρο 7 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, η οποία αποτελεί γενική αρχή του κοινοτικού δικαίου κοινή στις συνταγματικές παραδόσεις των κρατών μελών, απαγορεύει την ποινική τιμωρία της συμπεριφοράς αυτής, ακόμη και στην περίπτωση που ο εθνικός κανόνας αντίκειται προς το κοινοτικό δίκαιο.

Επομένως, πρέπει στο υποβληθέν ερώτημα να δοθεί η εξής απάντηση:

- τα άρθρα 2 και 11 του κανονισμού 3295/94 έχουν την έννοια ότι είναι εφαρμοστέα σε κατάσταση στην οποία εμπορεύματα που διαμετακομίζονται μεταξύ δύο κρατών που δεν είναι μέλη της Ευρωπαϊκής Κοινότητας δεσμεύονται προσωρινώς σε κράτος μέλος από τις τελωνειακές αρχές του κράτους αυτού,

- η υποχρέωση ερμηνείας του εθνικού δικαίου σύμφωνα με το γράμμα και τον σκοπό του κοινοτικού δικαίου, προκειμένου να επιτευχθεί το

επιδιωκόμενο δι' αυτού αποτέλεσμα, δεν μπορεί αυτή καθαυτήν και ανεξαρτήτως νόμου θεσπιζόμενου από το κράτος μέλος, να καθορίζει ή να επιτείνει την ποινική ευθύνη επιχειρηματία που αγνόησε τις επιταγές του εν λόγω κανονισμού.

Επί των δικαστικών εξόδων

64.

Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Αυστριακή Κυβέρνηση, η Φινλανδική Κυβέρνηση, καθώς και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπιπτόντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

κρίνοντας επί του ερωτήματος που του υπέβαλε με διάταξη του της 17ης Ιανουαρίου 2002 το Landesgericht Eisenstadt, αποφαινεται:

1) Τα άρθρα 2 και 11 του κανονισμού (ΕΚ) 3295/94 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1994, περί μέτρων απαγόρευσης της ελεύθερης κυκλοφορίας, της εξαγωγής, της επανεξαγωγής και της υπαγωγής υπό καθεστώς αναστολής των εμπορευμάτων παραποίησης/απομίμησης και των αναπαραχθέντων χωρίς άδεια (πειρατικών), όπως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό (ΕΚ) 241/1999, της 25ης Ιανουαρίου 1999, είναι εφαρμοστέα σε κατάσταση στην οποία εμπορεύματα που διαμετακομίζονται μεταξύ δύο κρατών που δεν είναι μέλη της Ευρωπαϊκής Κοινότητας δεσμεύονται προσωρινώς σε κράτος μέλος από τις τελωνειακές αρχές του κράτους αυτού.

2) Η υποχρέωση ερμηνείας του εθνικού δικαίου σύμφωνα με το γράμμα και τον σκοπό του κοινοτικού δικαίου, προκειμένου να επιτευχθεί το επιδιωκόμενο δι' αυτού αποτέλεσμα, δεν μπορεί αυτή καθαυτήν και ανεξαρτήτως νόμου θεσπιζόμενου από το κράτος μέλος, να καθορίζει ή να επιτείνει την ποινική ευθύνη επιχειρηματία που αγνόησε τις επιταγές του εν λόγω κανονισμού.

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 7 Ιανουαρίου 2004.

Ο Γραμματέας Ο Πρόεδρος